

אתה, באמצעות המילים שלך

רותם לוי 19.07.12 העוקץ

אמרתי לו שזה לא בשבילי. הוא שאל "למה? סה"כ עולים על הבר עם חולצה לבנה, מרטיבים אותך קצת וזהו. שתי דקות." לקראת עלייתה של הסדרה "אלנבי" בערוץ 10, רותם לוי במכתב פתוח לגדי טאוב, על הביקור בתחרות החולצה הרטובה במועדון אלנבי 40

שמי רותם, אני עובדת בעמותת עלם, בפרויקט "ערים בלילה", פרויקט למען בני נוער בזנות. אנחנו לא מכירים. בשונה ממך, אני לא יקירת אלנבי 40, סביר גם שלא אהיה. לא ביליתי שם לילות ארוכים במשך שנים, וחוף מכמה שמות שלא אומרים כלום, אני גם לא מכירה שם אף אחד. ואני אישה. זו חוויה אחרת לגמרי במקום הזה.

קראתי את הספר שכתבת בכישרון רב. קראתי אותו לפני כמעט שנתיים כשיצא, רק משום שהיית מרצה של החבר הכי טוב שלי. לא היה פשוט לקרוא את התיאורים האלימים, את הפרטים של הסקס שנוזל מהדפים, וגם האהבה הייתה כתובה אחרת. בזמנו, עוד לא ביקרתי באלנבי 40, והאמת שגם לא חשבתי שאהיה אי פעם. אלנבי 40 הוא מסוג המקומות שעד לא מזמן נשאר מחוץ לעולם המוגן שלי. אבל היו לי תמונות שיצרתי לעצמי בראש. למשל, היה לי ברור שכדי להגיע לבר צריכים לרדת במדרגות, שהכול שחור מסביב, תיארתי לעצמי מקום גדול לפחות פי שניים ממה שהוא באמת.



גדי טאוב. עד שלא תחווה את התחושה שלכולם ברור שאפשר לגעת בך רק כי אתה מהמין הזה שאפשר לגעת בו, פשוט לא חווית את אלנבי 40 עד הסוף. צילום מסך

בסוף פברואר התקיימה באלנבי 40 תחרות החולצה הרטובה. תרשה לי להניח שאני לא צריכה להסביר לך לצורך מה התכנסו שם האנשים. אנחנו בעלם התכוננו לערב הזה כמעט שלושה שבועות מראש. לא האמנתי שאני כותבת ביומן שלי את המילים "תחרות החולצה הרטובה", אבל היה לנו חשוב להיות שם כדי לאתר וליצור קשר עם נערות וצעירות כחלק משגרת העבודה שלנו. אנחנו מאמינות/ים שכדי ליצור בסיס לקשר אנחנו צריכים להיות בדיוק שם, איפה שהן, בלי שיפוטיות ועם מקסימום נגישות. אין דרך לעשות את זה מבלי להפשיל שרוולים, לנשום עמוק ולספוג את מה שהן סופגות בגופן.

אני כותבת לך כי אני רוצה לשתף אותך בחוויה שלי כאישה. שם. בערב הזה. לפני התחרות, התכנסנו לישיבת צוות וניסינו לתכנן את מה שהולך להיות. מה התפקיד שלנו שם, ואיך נדאג לשמור על עצמנו. קבענו להיפגש ליד קפה נגה בעשר. ידעתי שתהיה משמעות לאיך שאבחר להיראות, אז לבשתי שמלה שאני מאוד אוהבת, בניגוד לכרגיל, לא שמתי איזו סיכה שתסגור או משהו מתחת. הרגשתי עירומה, והלכתי עם תיק קטן, כזה שכשאשב באוטובוס אוכל לשים עלי והוא יסתיר.

הכאפה הראשונה הגיעה כשירדתי מהאוטובוס. תחנת שוק הכרמל, התחלתי ללכת. למרות שלא היו הרבה אנשים ברחוב, הרגשתי שכולם נועצים בי מבט. מעבירים את המבט הבוחן, מסתכלים על החזה, נותנים ציון. הגענו. נכנסנו וישבנו על הבר. היה ריק. נעמה ויעל שעובדות איתי בפרויקט היו כבר עם בירות ויין. רונן שאל מה אני שותה. הושטתי יד לארנק ורון אמר שהוא משלם. שאלתי למה, והוא אמר שזה חלק מהקטע. אז רונן, שהוא גם המנהל שלי, הזמין אותי לכוס יין.

לאט לאט התחילו להגיע גברים. בעיקר גברים. הייתה חבורה של גיקים כאלו שנראו לי כאילו את מירב זמנם הם מבליים מול המחשב בצפייה בפורנו. נראו לי כמו חבורה של נוטפי ריר חרמנים. ליד נעימה שבו כמה גברים, נראו באזור ה-35. דיברו קצת עם נעמה ובעיקר עם עצמם. ואני בהיתי. בחנתי. קצת המומה. הרגשתי כמו במאורה בבטן האדמה. אדם, הברמן, התחיל לדבר, לשאול

שאלות, אם זו הפעם הראשונה שלנו פה, איך שמענו על המקום. אמרתי לו שראינו בפייסבוק. הוא התנפח כמו טווס ואמר שהוא אחראי על הדף הזה בפייסבוק ואיזה יופי זה ובלה בלה. אידיוט, חשבתי בלב.

אדם שאל אם אני משתתפת בתחרות, אמרתי לו שזה לא בשבילי. הוא שאל "למה? סה"כ עולים על הבר עם חולצה לבנה, מרטיבים אותך קצת וזהו, שתי דקות". שאלתי אותו מה הפרס, והוא אמר שזה כרטיס טיסה לאירופה. הוא המשיך: "את יודעת, יש לך סיכוי טוב... מה איכפת לך, זו לא תחרות יופי, את מבינה את הקונספט של זה, נכון?" אמרתי לו שכן. שאלתי אם הייתה הרשמה מראש. הוא אמר שלא, אבל יש בינתיים חמש עשרה בנות.

המקום המשיך להתמלא בגברים חרמנים, מבטים ננעצו, בהו. מעט מאוד צעירות, נערות, לא ממש ברור. יעל המשיכה בשיחה עם מאשה, נעמה ואני דיברנו בינינו. ניגשו אלינו שני גברים, אחים, הציגו את עצמם, אחד מהם נגע בי, בכתף, ביד. שונאת שנוגעים בי. שאל אם אנחנו מדברות עברית, איזו התחלה עלובה, אמרנו שכן, אמר את השם שלו ושאל לשלנו. ענינו, הוא שמע נעמה וכן, לא תיקנתי אותו. ממש לא היה אכפת לי אם הוא ידע או לא ידע. אמר: "תכירו, זה אחי", ושאל מה אנחנו עושות בחיים. שוב התקרב ונגע, שונאת שנוגעים בי. מלמלנו משהו והשיחה פשוט הפסיקה. הוא התקדם הלאה. עמדנו ליד הבר, אנשם עוברים, נוגעים, לוטשים מבטים. הרגשתי עירומה.

מעלים אותה על הבר

חזרנו לכיסאות. הסרסור שקודם היה עם יעל צבט לי בלחי. אמרתי לו "די" בפרצוף רציני והסתובבתי לנעמה. הוא נגע עם הרגל שלו בשלי, הסתובבתי וביקשתי שוב שיפסיק. הוא עשה את זה שוב, הסתובבתי, הוא צבט לי את הלחי ואמר בחיוך: "תקראי למשטרה". הרגשתי מושפלת. פחדתי. קפאתי. רון הגיע, שאל אם אני רוצה לעשות סיבוב. אמרתי שכן. הוא הושיט את היד, לקחתי אותה. זהו. אני איתו ועכשיו אף אחד לא יעז לגעת. יצאנו החוצה. קיללתי. קיללתי את מי שבפנים. כעסתי על מי שבפנים שגורם לי להרגיש ככה לא בטוחה. שגורם לי להרגיש חפץ. שונאת שנוגעים בי אנשים שאני לא מכירה, ועוד במגע כזה סליזי. שונאת להרגיש ככה. שונאת שחושבים שיש לי מחיר.

"את פעם ראשונה פה?" "את נראית לא שייכת...". "נו, אז את משתתפת? למה? חבל...". ושוב נגיעות. וכל נגיעה מקפלת אותי יותר. רוצה להיות בלתי נראית. רוצה להיעלם מפה. רוצה שיניחו לי. מנחה הערב אומר שכבר מתחילים. אני לוקחת נשימה עמוקה. הרחבה מתחילה להתרוקן, כולם מתקבצים בחלק הראשי, בכניסה, ואני בחצי השני, מאחורי חתיכת בד שמכסה. שומעת את המנחה מכריז על הנערה הראשונה. אני רואה אותה יוצאת מאחורי הבר, לבושה בחולצה לבנה עטופה בחלוק סאטן בצבע טורקיז. מעלים אותה על הבר. אני לא רואה יותר. רק שומעת... "אולי תוריד חולצה? היא רטובה מדי."

אחריה עולה צעירה נוספת.

יעל, רון ונעמה בצד אחד, אני בשני. חשבתי שאם אצמד לקיר, לא יוכלו לגעת בי. להתחכך, כאילו לטעות. הקיר ישמור עלי. מקבלת הודעה מרון "אנחנו בכניסה אם בא לך". מאוד בא לי. אבל אני לא מסוגלת לעבור את הרחבה. מסתכלת, הכל מלא, לא רואה איך אני עוברת בלי שיגעו בי. איזה גועל. אני מעדיפה להישאר. איזה אידיוט אחד נצמד, מתחיל לרקוד לידי, אני זזה ימינה והוא איתי, שמאלה והוא לא מוותר. אם רק רון או מיכה היו פה. כוסאמק. אני מרגישה כזה חוסר אונים. כועסת, מותקפת. מיכה מגיע, לא יודעת אם הוא ראה או הרגיש או שאולי שמע את הצעקה הפנימית שלי, אבל הוא עצר לידי, שם יד על הקיר, נשען. בנה סביבי חומה. כשאני מסתכלת על הסיטואציה מבחוץ זה הרגיש כאילו באותו רגע כולם התרחקו, אמרתי לו שכל הזמן נוגעים בי.

גברים חרמנים עומדים למטה, מסתכלים, מצלמים, מריירים. מטונפים. ירדן, נערה שאני מכירה מהפרויקט, עולה לבמה. אני מחסירה פעימה. שלא תוריד, אני אומרת לעצמי. החולצה מורמת עד החזה כמו גופיית ספורט, המכנסיים קצרים קצרים. אני מסתכלת בעיניים שבורות. לא רוצה יותר. המנחה אומר "מי שלא מורידה, שתריד" ובאותה נשימה מוסיף "גברים, בואו נעודד אותן להוריד" והם איתו. כמו באיצטדיון כדורגל, צועקים "להוריד, להוריד, להוריד". ירדן יורדת מהבמה.

אני נושמת. עומדת בפינה, כמה לוטשים מבטים, מנסים להתקרב, אחד ניגש. "אז מה, פעם ראשונה שלך פה?" "כן". "אהה. נו, ומה את אומרת?" "אני לא יודעת מה אני אומרת. מה אתה אומר?" מחזירה אליו את השאלה. "אכזבה", הוא עונה. "למה?" אני שואלת. "אני כל שנה פה, אין מספיק בנות." הוא מתקרב יותר. אני לא מסתכלת עליו בכלל, לא מפנה מבט, לא יוצרת קשר שלא יחשוב בכלל שאני רוצה שיישאר. נעמה מסתובבת אלי מדי פעם, אנחנו מחליפות מבטים. רון ניגש, נעמד בינינו, אני מחבקת אותו, הוא מניח עלי את היד. אני מבקשת ממנו שיישאר איתי קצת. נעמה ניגשת, רון הולך. האידיוט אומר לה שהוא ראה את המבטים שהחלפנו... השאר נשמע לי כמו בלה בלה בלה... כמה דקות והשלב הבא בתחרות מגיע. הן כבר בלי חזיות, הגברים נוגעים בכל מה שחפץ גופם וחפצה ידם. שום מעצור. ירדן עולה. בלי חולצה. אני נשברת. אני לא רוצה לראות יותר. יעל ונעמה מסתכלות עלי, בלי הרבה מילים אנחנו מתכנסות, רון מצטרף, זהו. יוצאים החוצה.

אני מרגישה מטונפת

חולרות, זבלים, חלאות המין האנושי, המיץ של הזבל, חבורה של אפסים... ושלל קללות מסתננות ממני החוצה. אני מרגישה מטונפת. מושפלת. אנחנו יושבות בפיצה שליד. מנסות לעכל את החוויה. אני שולחת לנועם הודעה שלא כל הגברים זבלים, ושאיני יודעת שיש גברים טובים. מנסה להחזיר לעצמי את האיזון.

אנחנו מחליטות לעלות על מונית. אני יורדת בבן גוריון, הולכת לנועם. כל הדרך אני ממלמלת לעצמי. חושבת עליך, גדי טאוב, ועל הספר שכתבת. מקווה להירדם ולא לחלום. רוצה לישון. להתנתק לגמרי. הרחובות ריקים. מדי פעם מתמלטת לי איזו קללה בקול רם. אני מרגישה מלוכלכת. מרגישה את הנגיעות שלהם. כל צעד אני מסדרת את השמלה, מעלה, מורידה, מושכת. שלא יראו יותר. מספיק.

אני עולה במדרגות. נועם פותח את הדלת, שואל איך היה. אני עונה "מטונף". מספרת בנקודות. הולכת למקלחת והדבר הראשון שאני עושה זה לשפשף ממני את החותמת. לא רוצה חותמת כזו עלי. לא רוצה להתעורר איתה על היד שלי.

אני כועסת עלייך, גדי. את כל הסחלה האנושי הזה תיארתי במילים מצוינות, אבל החוויה שלך לא שלמה. כי עד שלא תרגיש איך מחפיצים אותך, עד שלא תחווה את התחושה שלכולם ברור שאפשר לגעת בך רק כי אתה מהמין הזה שאפשר לגעת בו, עד שלא תדע איך מרגישים כשכולם מסתכלים עליך במבט של "כמה?" אתה פשוט לא חווית את אלנבי 40 עד הסוף.



רומי אבולעפיה, אחת משחקניות הסדרה בפרומו. צילום מסך

אתה משתמש במילים יפות וביפות פחות, אתה מתאר במילים סוחפות את האהבה, את הזונות, החשפניות והאלימות. ועדיין, אלה מילים של גבר שמסתכל על הסיטואציה. שלא תבין לא נכון, אני לא מצפה ממך למשהו אחר. ואולי שאלת, ואולי חקרת ובאמת הקשבת והכלת, אבל עד שלא חווית מבטים בוחנים, שנותנים ציון ומודדים מידת חזיה ותחתונים שאתה המטרה שלהם, עד שלא הרגשת לא מוגן בלי נוכחות של גבר לידך, למרות שאתה תופס את עצמך כאדם חזק (בעיקר נפשית), כנראה שלא היית שם באמת.

מאז פברואר ידעתי שאכתוב לך. אני רוצה שתדע שאני רואה אותך כאחראי להשפלה הזו. לא כי אתה הבעלים של המועדון, לא כי אתה ממציא התחרות. אני לא יודעת מי המוח שהגה את התחרות הזו ואת "התחת של המדינה", התחרות המקבילה לה המתקיימת בתנאים דומים. אני מעדיפה שלא לדעת, וזה כנראה גם לא ממש משנה. מבחינתי אתה לא פחות ממנו אחראי להשפלה הזו, כי באמצעות המילים שלך, עשרות אלפים מכירים את המקום. אתה מעודד אותם לבוא ולהשתלב בנוהגים הפסולים של המקום הזה, לראות את ההוויה האיומה הזו בעיניים תמות, עיניים שלא חוו את אלנבי 40 עד הסוף. כאילו כל זה לא מספיק, ועכשיו גם סדרת טלוויזיה.